

her for Rigsdagen, af hvilke man jo glæder sig over en stor Del, og nogle jo ikke glæder sig over andre. Blandt andet er der jo indvendt mod den ærede Justitsminister, at han atter har forelagt Forslag til Forandring af visse Bestemmelser i Straffeloven. Jeg hører til de Medlemmer, som have stemt imod dette Forslag, men jeg ønsker dog at sige, at imod den ærede Ministers Fremsættelse paa ny af dette Forslag kan der formelt, parlamentarisk set ikke indvendes noget som helst. Thi det er jo hændt for den ærede Minister, at han har faaet Forslaget vedtaget her i Folketinget, og han er vel nogenlunde sikker paa at faa det vedtaget i Landstinget. Derfor kan der formelt ikke siges noget imod, at Ministeren atter fremsætter det. En anden Ting er naturligvis den Kamp, der atter vil komme til at staa om dette Forslag. Man maa haabe, at det ikke bliver en Kamp som den, hvormed vi gik ud af sidste Samling. Jeg forstaaer ikke ganske, hvorfor man fra Regeringen i Særdeleshed har taget saa forfærdelig stærkt fat paa dem, der stode mod Ministeriet i denne Sal — her tænker jeg naturligvis paa dem, der stode mod Ministeriet indenfor Venstre. I den Tale, jeg før citerede af den ærede Indenrigsminister, sagde han jo, at Ministeriet maa være sikkert paa, at dets Medlemmer følge Ministeriet ogsaa i andre Spørgsmaal end de store. Men hvem er nu Ministeriet? Jeg gentager: *hvem er nu Ministeriet?* Det er naturligvis der, Vanskeligheden kommer frem; thi det er jo vel bekendt, at der er en Mængde, der vil følge den ærede Konseilspræsident i denne Sag, og det kan dog umuligt indvendes mod Medlemmer, i Særdeleshed af Venstrereformpartiet, at de følge Konseilspræsidenten. I alt Fald kan da ikke et andet Medlem af Ministeriet bebrejde dem dette, at de følge Konseilspræsidenten — mod Konseilspræsidenten kan Indenrigsministerens Tale dog ikke rigtig godt være rettet. Vi vide jo, at den ærede Formand for Reformpartiet fulgte Konseilspræsidenten ved hverken at stemme for eller imod. Vi vide, at mange af Ministeriets varmeste Tilhængere gik mod Ministeriet. Derfor forekommer det mig, at Ministerens stærke Ord ere rettede til næsten hele Reformpartiet, og at mange af dem, der følge Ministeriet i tykt og tyndt, have her faaet en vel stærk Tiltale af den ærede Indenrigsminister.

Jeg for mit Vedkommende vil nu sige, at jeg ikke ser noget saa forfærdeligt i, at to Ministre ere uenige om en Ting,

ikke en Gang, naar de begge to ere Jurister, og det gælder et juridisk Spørgsmaal. Thi Justitsministeren er jo af den Formening, at Jurister ikke forstaa sig mere paa det paagældende Spørgsmaal, end Lægfolk gøre. Det kan godt være, at Justitsministeren har Ret i denne Betragtning. Jeg tillægger det, som sagt, ikke nogen afgørende Betydning, at to Medlemmer af et Ministerium ere uenige om et saadant Spørgsmaal, men jeg tror, dette betragtes som en Dødssynd i Venstre. Vi mindes jo sikkert alle, at den Gang Bramsen var traadt ind som Indenrigsminister i det Hørringske Ministerium, holdt Venstres Ordfører — for øvrigt jo ikke den daarligste Ordfører, Venstre har haft —, den nuværende højtærede Kultusminister, ved Finanslovsdebatten en Tale til Ministeriet, og denne Tale drejede sig væsentligst om, at den ny Indenrigsminister og Konseilspræsidenten og Finansministeren Hørring vare uenige om, hvorledes de Penge, der maatte komme ind gennem en eventuel Brændevinsskat, skulde benyttes. Dette, at disse to Ministre tidligere havde udtalt sig forskelligt om et Spørgsmaal, der for øvrigt slet ikke blev ført ud i Livet, drejede den ærede Kultusministers Tale den Gang sig væsentlig om, og det var en stærk Anke mod Ministeriet den Gang. Men nu, da vi jo faa Justitsministerens Forslag paa ny til Behandling og sikkert til Vedtagelse, nu er det maaske en mindre Dødssynd ogsaa set fra Venstres Standpunkt, at to Ministre ere uenige i dette Spørgsmaal.

Det har imidlertid glædet mig, ligesom det har glædet den ærede Indenrigsminister, at se, at Rebellerne kun ere Tordenskjolds Soldater. Jeg beder imidlertid erindret, at Tordenskjolds Soldater havde to Egenskaber. Dels vare de faa — og det er naturligvis det, som den ærede Minister har glædet sig over, og jeg med ham —, men dels vare de ret modige, og selv om Pippet et Øjeblik gaar fra dem, kan Modet komme op i dem igen, og den ærede Indenrigsminister maa derfor ikke ved Sommerens Slutning stole alt for meget paa, at de kun ligne Tordenskjolds Soldater deri, at deres Antal er saa lille.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte en Række Udtalelser i Gaar. Han kom jo mindre heldigt fra enkelte af dem — man skal, naar man kommer ind paa Tal, tage sig i Vare for Venstrereformpartiets Formand! Han kom altsaa mindre heldigt fra visse af dem, og jeg tror og-